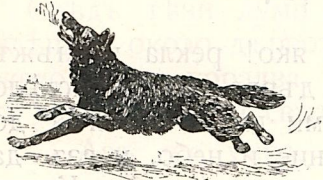

прѣдъ луната и звѣздитѣ. Слѣдъ малко вѣтъртъ пакъ лѣхна.

Въ мигъ се вълци ободриха,
Миризма си доловиха,
Уши бързо наостриха,
Очи страшно отвориха.
Чуха се сѣпки, — човѣшки
Стѣпки изъ пѣтя идатъ.

Божичко, кой ли е този нещастникъ по това врѣме?!

„Човѣче, стой, назадъ се върни!“ му викаха колкото си гласъ имаха луната и звѣздитѣ. Не-щастникътъ не чу: стѣпкитѣ се приближаваха. Вълцитѣ чакаха незабѣлѣзано подъ сѣнкитѣ на дърветата. Ето го той нагазва въ крѣпостъта. Подъ тежкитѣ му войнишки ботуши снѣгътъ немило-стиво пращи; бърза, горкиятъ, да стигне по-скоро въ казармата, защото отпуската, която му бѣха дали за коледнитѣ празници, тази вечеръ изтича. Прѣстѣпилъ нѣколко крачки на полянката, той зачу: „Тракъ! Тракъ!“

Бау-у-у...!“ страшно процѣпи въздуха. Войни-кътъ разбра неприятелитѣ си и цѣлъ потрѣпна.

„Ами сега?!... Тамъ на дървото“, си каза, но не свари: глутницата го бѣ вече заградила.

„Майчице, тукъ ще се мре!“ уплашено из-пищѣ клетиятъ, като видѣ цѣлата полянка черна почернѣла отъ вълци.

Едни тракаха жби, други страшно виеха и всички въ кръгъ около него чакаха, кой по-напрѣдъ да захване.